

այն սրտախօսիկ հառաչանաց. մխիթարեալ՝ կը փակէին նոքա իրենց աչքը 'ի քուն հանգստեան, մինչդեռ նոցա հոգաբարձուն Տէր Մատթէոս, կանթեղին աղօս լուսով 'ի գիր կ'անցընէր օրուան պատահարքը: Գիշերուան հանգստենէն վերջը, վանդ առաւօտ երկրպագելով մեր Հայերն դէպ Աստուածամօր պատկերին կողմը, կը շարունակէին ճամբանին միշտ 'ի հարաւ բռնելով: Սոցա հետ էր և Ստեփանիկ թարգմանիչ, որ Հռիփսիմեայ օրինակին հետևելով ջերմեռանդութեամբ կը համբուրէր գետինը: Բայց ուր պիտի հանգչէր վերջապէս սոցա ճանապարհը. «Նա, Տիրամայրը կը ցուցընէ մեզ», կը հառաչէին Հայք, դէպ 'ի Տիրամօր սայլը աչքերնին վերցընելով:

Այս ձևով ամիս մի ճանապարհորդելով՝ կը հասնին յափն ծովու: Արդէն գրեցինք նոցա 'ի ծովու տազնապը, Մակեդոնիոյ մէջ երկար մնալնին և անտի յիշվով անցնելնին: Իլվովի մէջ՝ Կամենիցէ ելնող կուսանացմէ ոմանք կը բաժնուին յընկերութենէն: Անտոնի պատճառ կը բերէ նոցա հայերէն չգիտնալը: Այդ բաժնուող կուսանաց մին է պառաւն Հռիփսիմէ, մայրագիրն Ստեփանի Ակորսոյ: Սոքա՝ Հռիփսիմէ և Ակորսոյ՝ ընկերութենէն բաժնուելով, հարկ էր որ ապրուստի ճամբայ մի գտնային, իրենց համար օտար և անծանօթ իլվով քաղաքին մէջ: Ստեփանիկ այն ատեն 16 տարուան էր: Սկսաւ անելանելի մտածութեան մէջ ընկզմիլ. յիշվով փողոցէ մ'անցնելուն միջոց՝ պատահմամբ առջևը կ'ելնէ Կամենիցի Խոցիմիրաքի մականունով մեծապատիւ հայագգին. օս (Խոցիմիրաքի) Կամենիցի՝ այլազգեաց ձեռքը անմիջապէս անցնելուն միջոց՝ տեղափոխուած էր